

lemmænd. Han henviser dør til, hvorledes de internationale Lægekongresser er gaaet i Stykker, skønt man fra dansk Side har søgt at holde dem sammen; hvordan det internationale Museumsselskab er gaaet i Stykker, og endelig, hvorledes „L'association d'Urologie“, hvis Præsident han for Tiden er, paa et Møde i Paris har vedtaget et Forslag om en Omdannelse af Selskabet, saaledes at kun Ententemagternes Repræsentanter kan komme ind i det, og at enhver Henvendelse fra Professor Rovsings Side ikke har nyttet noget som helst. Dette viser med andre Ord, at de enkelte fremragende Videnskabsmænd ikke som saadanne i dette Øjeblik kan udrette mere end enhver som helst anden. Professor Rovsing peger ogsaa — og med Rette — paa den Optimisme, som i nogen Grad præger dette Lovforslag, og han siger, at den maa vi vistnok begrænse. Det vigtige er, at vi foreløbig faar samlet til en Enhed alle de videnskabelige Kredse i de Lande, der har staaet udenfor Krigen, og saa maa vi haabe paa, at denne Sammenslutning af Repræsentanter for Videnskaben fra de neutrale Lande i Fremtiden maa kunne komme til at udrette noget. Fondens hele Virksomhed og Formaal vil efter min bestemte Overbevisning blive anderledes betrygget, hvis man sørger for, at der foreløbig dannes et Udvalg eller en Bestyrelse, som kan tage Spørgsmaalet op for samtlige videnskabelige Grene, og jeg lægger stor Vægt paa, at alle Fakulteterne kan blive repræsenteret dør.

Der er i Betænkningen kun eet Punkt, jeg vil gøre opmærksom paa, og som maaske trænger til en Forklaring. Der staar i Mindretallets Betænkning: „Videre ønsker vi, at naar Videnskabernes Selskab specielt skal repræsenteres . . .“. Der ligger heri — det er i alt Fald min Tanke —, at det i og for sig maaske var rationelt at lade Universitetet, der har samtlige Fag under sine Fakulteter, være alene om Repræsentationen, men da det fra Begyndelsen har været Meningen, at vort Videnskabernes Selskab, der indtager en saa fremragende Plads, skulde repræsenteres, er det givet, at saa maa Universitetets Repræsentation begrænses. Det var maaske ønskeligt — men det kommer jo ikke denne Sag ved —, at der en Gang kunde ske en Omordning af Videnskabernes Selskab, der i Modsætning til andre Landes videnskabelige Selskaber arbejder paa et meget begrænset Omraade.

Jeg vil altsaa udtale mit Haab om,

at Lovforslaget i sin endelige Skikkelse maa faa Mindretallets Udformning, saaledes at det kan blive en Fond, der kommer til at virke til Held for alle de forskellige Videnskabskredses Forskning herhjemme og formidle Brobygningen til Udlandet. Jeg tror, der trænges til et saadant Centralsted, og at det vil mærkes paa alle de forskellige Videnskabers Omraade. Derfor er det godt, at Repræsentationen er alsidig og rigelig.

Ordføreren (Vilhelm Rasmussen): Jeg skal ikke her ved Sagens anden Behandling komme ind paa almindelige Betragtninger og derfor heller ikke paa Udtalelser angaaende Professor Rovsings Tale. Jeg vil holde mig til det, der er Genstand for Forhandlingen, nemlig Ændringsforslagene, og dør forekommer det mig, at det ærede Mindretals Argumentation er mærkværdig, thi der ligger i Mindretallets Ændringsforslag efter min Opfattelse et indirekte Mistillidsvotum til Videnskabernes Selskab og Universitetet med Hensyn til deres gode Omdømme og Sagkundskab. Jo mere man begrænser deres frie Bevægelighed, des mere siger man indirekte, at Universitetet og Videnskabernes Selskab ikke ved egen Hjælp er i Stand til at finde de Personer, hvis Navn har den bedst mulige internationale Klang, og den sidste af de ærede Talere (J. Oskar Andersen) erkendte, at det har sin overordentlig store Betydning at finde netop dem. Jeg kan derfor ikke se rettere end, at Mindretallets Forslag er mindre værdifuldt end det af Flertallet stillede Ændringsforslag.

Naar den sidste ærede Taler til Trods for, at han i Øjeblikket er Ordfører for Mindretallet, udtalte Haabet om, at Lovforslagets endelige Skikkelse maa blive saaledes, som Mindretallet ønsker det, er jeg for saa vidt glad ved denne Udtalelse. Det var en indirekte Paakaldelse af Landstinget og et Ønske om, at Landstinget nu ogsaa i denne Sag skulde sætte sin Villie igennem overfor Folketinget. Det er mig en Glæde, hver Gang man fra Mindretallets Side i denne Sal direkte eller indirekte kalder paa Landstinget, thi jeg tror, at jo hyppigere det sker, des stærkere udvikler man Villien i Befolkningen til at faa et andet Landsting end det, vi har i dette Øjeblik.

Ivar Børndsen: Jeg maa sige, at det er ikke mig nogen Glæde, at der kommer et politisk Moment ind i denne Sag. Jeg synes ikke, der er nogen Grund til at